

Αριθμός 55/2016

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Γεώργιο Σακκά, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Σοφία Ντάντου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 20 Νοεμβρίου 2015, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσεύουσας: Ε. Σ. του Ι., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Κωνσταντίνο Γκέκοβιτς, που δεν κατέθεσε προτάσεις.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Σ. Σ. του Σ., κατοίκου ..., 2) Ι. Ρ., κατοίκου ... και 3) ανώνυμης εταιρείας γενικών ασφαλειών με την επωνυμία "...", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, εκ των οποίων ο 1ος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ευστράτιο Χατζημιχαλάκη, η 3η εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Σπυρίδωνα Κρίκο, ενώ ο 2ος δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 12-3-2012 αγωγή της ήδη αναιρεσεύουσας και του Ν. Σ., μη διαδίκου στην παρούσα δίκη, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιώς και συνεκδικάστηκε με την από 22-5-2012 ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση των ήδη αναιρεσιβλήτων. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1025/2013 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 802/2014 του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσεύουσα με την από 17-3-2015 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Σοφία Ντάντου διάβασε την από 13-11-2015 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη του

λόγου αναίρεσης ως προς όλες τις επί μέρους αιτιάσεις αυτού. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης, οι πληρεξούσιοι των παραστάτων αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμ. ...Γ/11-9-2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Μυτιλήνης Ε. Ε. προκύπτει, ότι αυτός, μετά από γραπτή παραγγελία του επισπεύδοντος τη συζήτηση δικαστικού πληρεξουσίου Κωνσταντίνου Γκέκοβιτς, ως πληρεξουσίου της αναιρεσείουσας Ε. Σ., αντίγραφο της από 17-3-2015 αίτησης για αναίρεση της 802/2014 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς με πράξη κατάθεσης του αρμόδιου Γραμματέα του οικείου Εφετείου με αριθμό 26/2015 και πράξη προσδιορισμού δικασίμου για την στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη και κλήση να παραστεί σ' αυτή, επέδωσε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον δεύτερο αναιρεσιβλήτο Ι. Ρ. Επομένως εφόσον αυτός δεν εμφανίστηκε κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από την σειρά του οικείου πινακίου, ούτε εκπροσωπήθηκε από Πληρεξούσιο Δικηγόρο, πρέπει να εξετασθεί η βασιμότητα της ένδικης αίτησης για αναίρεση παρά την απουσία του προαναφερομένου αναιρεσιβλήτου (άρθρ. 576 παρ. 2 εδ. 3 ΚΠολΔ).

Κατά την διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται μόνον αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 7/2006, 4/2005). Με το λόγο αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ (παραβίαση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου) ελέγχονται τα σφάλματα του Δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του νόμου βάσιμου της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται, δηλαδή, αν η αγωγή, ένσταση κ.λπ. ορθώς απορρίφθηκε ως μη νόμιμη ή αν, κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου, έγινε δεκτή ως νόμιμη ή

απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ' ουσίαν (Ολ.ΑΠ 27 και 28/1998). Εξ άλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παράγραφος 3 του Συντάγματος προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή της (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία) (Ολ.ΑΠ 1/1999). Ο προβλεπόμενος από το άρθρο 559, αριθ. 19 λόγος αναίρεσης για έλλειψη νόμιμης βάσης με την έννοια της ανεπαρκούς αιτιολογίας αφορά ελλείψεις αναγόμενες αποκλειστικά στη διατύπωση του αιτιολογικού πορίσματος αναφορικά με τη συνδρομή ή μη γεγονότων, που στη συγκεκριμένη περίπτωση συγκροτούν το πραγματικό του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, έτσι ώστε, από την ανεπαρκή ή αντιφατική έκθεσή τους, να μην μπορεί να κριθεί αν η απόφαση στηρίζεται ή όχι νομικώς (Ολ.ΑΠ 13/1995). Η ύπαρξη νόμιμης βάσης και η αντίστοιχη έλλειψή της πρέπει να προκύπτουν αμέσως από την προσβαλλόμενη απόφαση, ο δε Άρειος Πάγος διαπιστώνει την ύπαρξη ή την ανυπαρξία του προκειμένου λόγου αναίρεσης, ελέγχοντας μόνο την προσβαλλόμενη απόφαση και το αιτιολογικό της και όχι το περιεχόμενο άλλων εγγράφων ή αποφάσεων σε εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 561 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

Με την από 17-3-2015 κρινόμενη αίτηση ζητείται η αναίρεση της 802/2014 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς, το οποίο κατά την ειδική διαδικασία των διαφορών για ζημίες από αυτοκίνητο καθώς και από την σύμβαση ασφαλίσεώς του (άρθρο 681Α ΚΠολΔ) δίκασε κατ' έφεση την από 14-6-2013 (και με αριθμό κατάθ. 550/2013) έφεση της αναιρεσείουσας Ε. Σ. και του μη διαδίκου στην παρούσα δίκη Ν. Σ. κατά της 1025/2013 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίο δικάσαν κατά την ίδια διαδικασία απέρριψε κατ' ουσία την από 12-3-2012 (και με αριθμό κατάθ. 2878/2012) αγωγή των ως άνω εκκαλούντων.

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε ανελέγκτως ως προκύψαντα από τις αποδείξεις τα παρακάτω κρίσιμα και ουσιώδη στο ζήτημα της υπαιτιότητας των οδηγών των εμπλακέντων στο επίδικο ατύχημα οχημάτων:

"...Στις 6.5.2009, ημέρα Δευτέρα, περί ώρα 8:30' η πρώτη ενάγουσα, Σ. Ε., οδηγώντας τη με αριθμό κυκλοφορίας ... δίκυκλη μοτοσυκλέτα, συγκυριότητας της ίδιας και του δευτέρου ενάγοντος, Σ. Ν., αδελφού της, κατά το ήμισυ εξ αδιαιρέτου εκάστου, εκινείτο επί της αερογέφυρας της (μονής κυκλοφορίας) οδού ..., σε κατωφέρεια προς το τέλος αυτής, στον ... με κατεύθυνση από ... προς ... στη δεύτερη από αριστερά (επί συνόλου τεσσάρων) λωρίδα κυκλοφορίας και δη υπό συνθήκες πυκνής κυκλοφοριακής κίνησης. Με την ίδια κατεύθυνση, εμπροσθεν της μοτοσυκλέτας της πρώτης ενάγουσας, και στην ίδια λωρίδα κυκλοφορίας εκινείτο με ιδιαίτερα χαμηλή ταχύτητα, λόγω των προαναφερθεισών συνθηκών πυκνής κυκλοφορίας, το υπ' αρ. κυκλοφορίας ... ΙΧΕ αυτοκίνητο που οδηγούσε ο Γ. Μ., ενώ παράλληλα με αυτό, και δη εντός της πρώτης από αριστερά λωρίδας κυκλοφορίας, εκινείτο ομοίως με την ίδια ταχύτητα το υπ' αρ. κυκλοφορίας ... ΔΧ φορτηγό αυτοκίνητο (νταλικά μήκους 18,5 μέτρων περίπου), ιδιοκτησίας του δευτέρου εναγόμενου, Ι. Ρ., ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική του ευθύνη στην τρίτη εναγόμενη, ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία ... ΑΕΓΑ, που οδηγούσε ο πρώτος εναγόμενος, Σ. Σ..

Εν συνεχεία, και ενώ τα οχήματα που βρίσκονταν στην πρώτη και δεύτερη από αριστερά λωρίδες κυκλοφορίας (ήτοι το ΔΧ φορτηγό και το ΙΧ αυτοκίνητο, αντίστοιχα) είχαν σχεδόν ακινητοποιηθεί έκαστο εντός της λωρίδας κυκλοφορίας του λόγω πυκνής κίνησης, η πρώτη ενάγουσα που οδηγούσε τη μοτοσυκλέτα επιχείρησε, ανεπίτρεπτα, παράνομα και αντικανονικά εν όψει του ότι στο σημείο εκείνο της οδού η κυκλοφορία των οχημάτων διεξάγεται μόνο σε στοίχους, να περάσει ανάμεσα στα δύο αυτά οχήματα, προκειμένου να προπορευθεί και εν τέλει να διανύσει όσο μεγαλύτερη απόσταση μπορούσε επί της οδού.

Στην προσπάθειά της αυτή όμως, λόγω του ελαχίστου διαθεσίμου χώρου μεταξύ των ανωτέρω δύο οχημάτων αλλά και λόγω αδέξιου χειρισμού της η μοτοσυκλέτα της πρώτης ενάγουσας προσέκρουσε αρχικά στην πίσω αριστερή πλευρά του υπ' αρ. κυκλοφορίας ... ΙΧΕ αυτοκινήτου και στη συνέχεια παρεξέκλινε ελαφρώς αριστερά, λόγω της αντίστασης που συνάντησε κατά την ανωτέρω πρόσκρουσή της στο ΙΧΕ αυτοκίνητο, προς το ευρισκόμενο εντός της λωρίδας κυκλοφορίας του φορτηγό, που εν τω μεταξύ ξεκινούσε, ύστερα από προηγούμενη προσωρινή (λόγω πυκνής κίνησης) ακινητοποίησή του, με αποτέλεσμα κυριολεκτικά να εγκλωβιστεί - σφηνώσει η μοτοσυκλέτα μεταξύ των δύο

αυτών οχημάτων (φορτηγού και ΙΧΕ αυτοκινήτου), να πέσει στο οδόστρωμα μεταξύ των δύο λωρίδων κυκλοφορίας η πρώτη ενάγουσα μαζί με τη μοτοσυκλέτα, να προκληθούν υλικές ζημιές στη μοτοσυκλέτα και να τραυματιστεί σοβαρά η αναβάτιδά της κυρίως στο αριστερό της χέρι λόγω της διέλευσης από πάνω του πίσω δεξιού τροχού του με χαμηλή ταχύτητα, κινουμένου φορτηγού... Έτσι, αποκλειστικά υπαίτια του ανωτέρω ατυχήματος και της εντεύθεν πρόκλησης του σοβαρού τραυματισμού της και των υλικών ζημιών της μοτοσυκλέτας που οδηγούσε υπήρξε η ίδια η πρώτη ενάγουσα, η οποία ως μέσος συνετός οδηγός όφειλε και μπορούσε να συμμορφωθεί με την υπάρχουσα επί του οδοστρώματος διαγράμμιση που υπεδείκνυε κίνηση οχημάτων σε στοίχους, πλην όμως εκείνη δεν ασκούσε τον έλεγχο και την εποπτεία του οχήματός της ώστε να δύναται σε κάθε στιγμή να εκτελέσει τους απαιτούμενους χειρισμούς (άρθρο 19 ΚΟΚ), επιχείρησε να διενεργήσει παράνομα, αντικανονικά και ανέλεγκτα προσπέραση επί της διακεκομμένης διαχωριστικής γραμμής των λωρίδων κυκλοφορίας, δεν εκινείτο μέσα στα όρια μιας λωρίδας κυκλοφορίας (άρθρο 16 παρ. 3 ΚΟΚ) και εν γένει δεν οδηγούσε με σύνεση και με διαρκώς τεταμένη την προσοχή της, δημιουργώντας έτσι κινδύνους ως προς την κυκλοφορία των οχημάτων και εν γένει των λοιπών χρηστών της οδού (άρθρο 12 ΚΟΚ), οδική συμπεριφορά της, που αποκλειστικά είχε ως αποτέλεσμα την πρόκληση του ενδίκου τροχαίου ατυχήματος και τον αποτόκων αυτού συνεπειών, του οδηγού του φορτηγού και πρώτου εναγόμενου μη βαρυνομένου με συνυπαιτιότητα αφού αυτός εκινείτο σταθερά εντός της λωρίδας κυκλοφορίας του και μάλιστα, αναγκαστικά λόγω της πυκνής κυκλοφορίας, με ελαχίστη ταχύτητα... Επομένως το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε ομοίως και απέρριψε την αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη δεν έσφαλε και όσα αντίθετα υποστηρίζουν οι εκκαλούντες με την έφεσή τους κρίνονται αβάσιμα και απορριπτέα...". Έτσι που έκρινε το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δεν παραβίασε ευθέως, αλλ' ούτε και πλαγίως τις ανωτέρω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, αναφορικά με το ουσιώδες ζήτημα της αποκλειστικής υπαιτιότητας της τραυματισθείσας οδηγού της δίκυκλης μοτοσυκλέτας, ενάγουσας - εκκαλούσας και ήδη αναιρεσειούσας και της έλλειψης υπαιτιότητας του πρώτου εναγόμενου - πρώτου εφεσίβλητου και ήδη πρώτου αναιρεσίβλητου, οδηγού του ΔΧΦ αυτοκινήτου (νταλίκας, μήκους 18,5 μέτρων). Ειδικότερα την αποκλειστική υπαιτιότητα της τραυματισθείσας οδηγού της δίκυκλης μοτοσυκλέτας την απέδωσε στο γεγονός, ότι, ενώ εκινείτο επί της διαχωριστικής γραμμής μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης από αριστερά λωρίδων κυκλοφορίας της οδού ... και όλα τα οχήματα ήταν

ακινητοποιημένα, λόγω της πυκνής κυκλοφορίας, η ως άνω οδηγός με την δίκυκλη μοτοσυκλέτα της στην προσπάθειά της να διανύσει μεγαλύτερη απόσταση αρχικά προσέκρουσε στην αριστερή πλευρά του ΙΧΕ αυτοκινήτου του Γ. Μ., ο οποίος δεν είναι διάδικος στο ένδικο ατύχημα, και στην συνέχεια λόγω της αντίστασης από την πρόσκρουση αυτή αλλά και της μικρής υφιστάμενης απόστασης μεταξύ του ανωτέρω φορτηγού αυτοκινήτου και του προαναφερθέντος ΙΧΕ αυτοκινήτου του Γ. Μ. η δίκυκλη μοτοσυκλέτα εγκλωβίστηκε μεταξύ των δύο οχημάτων και κατέπεσε μαζί με την ενάγουσα οδηγό στο οδόστρωμα με αποτέλεσμα να τραυματισθεί σοβαρά στο αριστερό της χέρι, (εκ παραδρομής αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση στο δεξιό της χέρι), συνεπεία της διέλευσης από πάνω του, του δεξιού πίσω τροχού του με μικρή ταχύτητα κινούμενου ανωτέρω ΔΧΦ αυτοκινήτου. Επομένως το Εφετείο ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε τις εφαρμοσθείσες ως άνω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 297, 298, 300, 330, 914 ΑΚ, καθόσον τα ανελέγκτως πιο πάνω δεκτά γενόμενα ως αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά πληρούν το πραγματικό της νομικής έννοιας της αποκλειστικής υπαιτιότητας της αναιρεσείουσας οδηγού της δίκυκλης μοτοσυκλέτας.

Εξάλλου η παράβαση του άρθρου 17 παρ. 10 του ΚΟΚ με την κίνηση του ένδικου ΔΧΦ αυτοκινήτου (νταλίκας μήκους 18,5 μέτρων) στην αριστερή αντί της δεξιάς λωρίδας του οδοστρώματος δεν θεμελιώνει αυτή καθαυτή υπαιτιότητα του οδηγού αυτής, πρώτου εναγόμενου και ήδη πρώτου αναιρεσιβλήτου στην επέλευση του εξεταζόμενου αυτοκινητικού ατυχήματος, καθόσον από το περιεχόμενο και τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει έλλειψη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της εν λόγω κίνησης του ΔΧΦ αυτοκινήτου στην αριστερή λωρίδα του οδοστρώματος και του επελθόντος επιζήμιου αποτελέσματος. Επομένως τα όσα αντίθετα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα με το πρώτο τμήμα του μοναδικού λόγου αναίρεσης, με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ κρίνονται αβάσιμα και απορριπτέα, όπως και το αντίστοιχο τμήμα του λόγου αναίρεσης. Από τις ίδιες πιο πάνω παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι στο αποδεικτικό της πόρισμα έχει την απαιτούμενη αιτιολογία γιατί καλύπτεται με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις το πραγματικό των ίδιων ως άνω εφαρμοστέων κανόνων ουσιαστικού δικαίου των άρθρων του ΑΚ, τους οποίους η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παραβίασε εκ πλαγίου με ανεπαρκείς αιτιολογίες, ενώ δεν ήταν αναγκαία η

παράθεση και άλλων για να αιτιολογηθεί χωρίς αμφιβολία η αποκλειστική υπαιτιότητα της τραυματισθείσας οδηγού της δίκυκλης μοτοσυκλέτας και ο αιτιώδης σύνδεσμος της υπαίτιας συμπεριφοράς με το ζημιογόνο αποτέλεσμα. Επομένως τα όσα αντίθετα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα με το δεύτερο τμήμα του μοναδικού λόγου αναίρεσης, με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ κρίνονται αβάσιμα, εφόσον άλλωστε η υπαγωγή όλων των προαναφερθέντων πραγματικών περιστατικών στους κανόνες δικαίου περί αδικοπραξιών και του ΚΟΚ, που εφαρμόστηκαν, δεν βρίσκεται σε καμία απολύτως αντίθεση με τα διδάγματα της κοινής πείρας, καθώς και το αντίστοιχο τμήμα του μοναδικού λόγου αναίρεσης.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης πρέπει ν' απορριφθεί, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο κατ' άρθρο 495 παρ. 4 εδ. ε' ΚΠολΔ και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των πρώτου και τρίτης των αναιρεσιβλήτων, που κατέθεσαν προτάσεις (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ) όπως ορίζεται, ειδικότερα, στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 17-3-2015 αίτηση για αναίρεση της 802/2014 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο. Και

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των πρώτου και τρίτης των αναιρεσιβλήτων από δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ. ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 18 Δεκεμβρίου 2015.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 18 Ιανουαρίου 2016.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ